

Joels bok och den laodiceiska sjundedagsadventistiska kyrkan – nummer tjugofyra

Jeff Pippenger
2026-01-06

Nummer tjugofyra

Vi avslutade vår förra artikel med att beröra de tre parallella linjerna av profetiskt vittnesbörd som representeras av kapitel elva till tjugotvå i Första Moseboken, Gamla testamentets första bok, Matteus, Nya testamentets första bok, och Uppenbarelsboken, den sista boken i både Nya testamentet och Bibeln. Linjen i Första Moseboken identifierar förbundet med Abram; linjen i Matteus identifierar förbundet med den kristna församlingen, med Petrus som symbol för början och slutet av det moderna andliga Israel. Mittverserna i båda linjerna identifierar Guds sigill; för Abram var det ”omskärelsen”, och för Petrus var det hans namnbyte. Mittversen i linjen i Uppenbarelsboken är kapitel sjutton, vers tolv.

Och de tio horn som du såg är tio kungar, som ännu inte har fått något rike; men de får makt såsom kungar en stund tillsammans med vilddjuret. Uppenbarelsboken 17:12.

Första Moseboken och Matteus identifierar äktenskapet mellan gudomlighet och mänsklighet, och Uppenbarelsboken identifierar vilddjurets och drakens äktenskap vid söndagslagen. Alla tre linjerna pekar på söndagslagen, där den ena klassen uppvisar vilddjurets märke och den andra Guds sigill. Förfälskningen av vilddjuret och draken i vers tolv är omegaomnämmandet av Nimrods torn i Första Moseboken elva. Där mötte den förfälskade förbundsreligionen sin dom, och i Uppenbarelsboken sjutton döms skökan – som är det stora Babylon. Nimrod är alfa till Vatikanens omega, och av denna orsak är påvedömet det stora Babylon, omegan till Nimrods Babel, alfan.

Det som är värt att notera i dessa tre mellersta verser är att det vittnesbörd som ryms i varje mittpunkt på linjen faktiskt utgörs av tre verser.

Detta är mitt förbund, som ni skall hålla, mellan mig och er och din avkomma efter dig: allt mankön bland er skall omskäras. Och ni skall omskära er förhuds kött; och det skall vara ett tecken på förbundet mellan mig och er. Och den som är åtta dagar gammal skall omskäras bland er, allt mankön i era släktled, både den som är född i huset och den som är köpt för pengar av någon främling, som inte är av din avkomma. 1 Moseboken 17:10–12.

Och Jesus svarade och sade till honom: Salig är du, Simon Barjona, ty kött och blod har inte uppenbarat detta för dig, utan min Fader som är i himlarna. Och jag säger dig också att du är Petrus, och på denna klippa skall jag bygga min kyrka, och helvetets portar skall inte få makt över den. Och jag skall ge dig himmelrikets nycklar; och vad du än binder på jorden skall vara bundet i himlarna, och vad du än löser på jorden skall vara löst i himlarna. Matteus 16:17–19.

Och vilddjuret som var och inte är, också det är den åttonde, och är av de sju, och går i fördärvet. Och de tio horn som du såg är tio kungar, som ännu inte har fått något rike; men de får makt såsom kungar en stund tillsammans med vilddjuret. Dessa är av ett och samma sinne och skall ge sin makt och styrka åt vilddjuret. Uppenbarelseboken 17:11–13.

Berättelsen om det förfalskade förbundet, representerat av Nimrods tegel och murbruk, och hans förfalskade system av kyrka och stat, representerat av tornet och staden, är en förebild för den förfalskade ordning som vilddjurets bild representerar i omega av Nimrods berättelse. Tre linjer, med tre mittpunkter bestående av tre verser, vilka alla vittnar om livets förbund och dödens förbund. De etthundrafyrtiofyra tusen är den sanna åttonde, som är av de sju, och påvedömet är helt enkelt förfalskningen. Nimrods klass har enhet i sinnet vid sitt äktenskap, en förfalskning av de etthundrafyrtiofyra tusen, som är förenade med Kristi sinne. Det förfalskade vilddjuret, ”var och är inte”, är en förfalskning av Kristus, som var och är och skall komma. I vers åtta uttrycks den fulla gestalten av förfalskningen som representeras av påvedömet.

Vilddjuret som du såg var och är inte, och skall stiga upp ur avgrunden och gå i fördärvet; och de som bor på jorden skall förundra sig, de vilkas namn inte har varit skrivna i livets bok från världens grundläggning, när de ser vilddjuret som var och inte är, och likväl är.
Uppenbarelseboken 17:8.

Jesus är Han som var, och är, och som ännu skall komma, och påvedömet, det åttonde som är av de sju, är vilddjuret som ”var, och är inte, och ändå är”. Den ”ena timmen”, som drakens och vilddjurets äktenskap framställer, representerar historien från söndagslagen, då de hundra tusen, representerade av Petrus och Abram, stiger upp till himlen som ett baner, just vid den tid då påvedömet stiger upp.

Vi har sökt behandla Joels bok utifrån det perspektivet att Petrus på pingstdagen identifierade sitt pingstbudskap som en uppfyllelse av Joel. I de tre förbundslinjerna om tolv kapitel vardera behandlar de mittersta tre verserna i varje linje samma historia, och Petrus framställs i den historien som varande med Jesus i Caesarea Filippi, vilket är Panium, vilket är där världen nu står på gränsen till att erfara. I Panium är Petrus också i Jerusalem vid pingstens utgjutelse. De tre linjerna om tolv kapitel sammanlöper i Panium och pingsten, när Guds sigill präglas på Kristi brud och vilddjurets märke präglas på Satans brud. Joels bok identifierar väckningsropet i liknelsen om de tio jungfrurna, när den laodiceiska sjundedagsadventistiska församlingen vaknar upp till insikten att den är förlorad.

Joels bok är placerad inom ramen för fyra generationer.

HERRENS ord som kom till Joel, Petuels son.

Hör detta, ni gamle män, och lyssna, alla ni landets invånare.

Har detta skett i era dagar, eller ens i era fäders dagar? Förkunna det för era barn, och må era barn förkunna det för sina barn, och deras barn för ett annat släkte. Det som gräshoppslarven lämnade kvar åt gräshoppan upp; och det som gräshoppan lämnade kvar åt gråsugaren upp; och det som gråsugaren lämnade kvar åt gräsmaskarens upp. Joel 1:1–4.

De ”gamla männen” är ledarna för den laodiceiska sjundedagsadventistkyrkan under de hundrafyrtiofyra tusens beseglingstid, och beseglingen fullbordas under den Helige Andes utgjutelse. De ”gamla männen” framställs av Hesekiel som ”de gamla männen”.

Och han sade till mig: Människobarn, har du sett vad de äldste av Israels hus gör i mörkret, var och en i sina avgudabilders kammare? Ty de säger: Herren ser oss inte; Herren har övergett landet. Hesekiel 8:12.

Inspirationen gör klart att beseglingen i Hesekiel kapitel nio är densamma som beseglingen i Uppenbarelseboken kapitel sju. Det är också klart att de ”äldste män” i de fyra stegrande styggelserna i kapitel åtta representeras av talet 25. Tjugofem ”äldste män”, som skulle vara väktarna över Guds hjord, är de män som tillber solen. De är de första som blir dömda. I förhållande till helgedomen som de vänder sig bort ifrån representerar de två avdelningar om tolv präster och översteprästen. Vid söndagslagen tillber de solen och tar emot vilddjurets märke och bekänner därmed sin samstämmighet med draken, vilddjuret och den falske profeten. De 25 förebildades av de 250 i Kora, Datans och Abirams uppror, vilka representerar den trefaldiga förening som de 250 männen, vilka frambär rökelse, ansluter sig till. De tre ledarna för avfallet dog när jorden öppnade sin mun och uppslukade dem.

Och Mose sade: Därigenom skall ni förstå att Herren har sänt mig att göra alla dessa gärningar; ty jag har inte gjort dem av eget uppsåt. Om dessa män dör såsom alla människor dör, eller om de hemsökes såsom alla människor hemsökes, då har Herren inte sänt mig. Men om Herren gör något nytt, och jorden öppnar sin mun och uppslukar dem med allt som hör dem till, och de far levande ner i graven, då skall ni inse att dessa män har föraktat Herren.

Och det skedde, när han hade talat till slut alla dessa ord, att marken under dem rämnade. Och jorden öppnade sin mun och uppslukade dem och deras hus och alla de män som hörde till Korach, och all deras egendom. De och allt som hörde till dem for levande ned i djupet, och jorden slöt sig över dem, och de förgicks ur församlingen.

Och hela Israel som stod runt omkring dem flydde vid deras rop, ty de sade: Må inte jorden också uppsluka oss. Och eld gick ut från Herren och förtärde de två hundra femtio män som frambär rökelse. 4 Moseboken 16:28–35.

Upproret år 1888 förebildades av Koras, Datans, Abirams och de 250 männens uppror, de som frambär rökelse. De 250 männen hade ingått en allians med en trefaldig konfederation som når fram till söndagslagen, när Förenta staterna, jordens vilddjur, öppnar sin mun och talar som en drake. Vid den tidpunkten utgjuts det sena regnet utan mått, alldeles såsom de 250 män som frambär rökelse förgjordes av eld som kom ner från himlen. De 250 männen representerar ett falskt religiöst system som förgörs under utgjutelsen av det sena regnet vid söndagslagen. Att jorden öppnade sig över Kora och hans anhängare är jordbävningen i Uppenbarelseboken elva, vilken identifierar Förenta staterna när det öppnar sin mun och talar som en drake. När elden kom ner från himlen över de 250, förebildade det Elias eld på berget Karmel, då dessa falska profeter dödades. Elias eld på berget Karmel sammanfaller med söndagslagen, så elden över de 250 männen är det sena regnets söndagslagseld.

Avsnittet i Fjärde Moseboken som behandlar Koras uppror är profetiskt samstämt med upproret mot budskapet om det utlovade landet, såsom det framlades av Josua och Kaleb. Detta uppror motsvarar den bibliska ”förbittringens dag”. Avsnittet om Koras uppror säger: ”ni skall förstå att dessa män har förtörnat Herren.”

Det är de visa som förstår, och de visa skall förstå att berättelsen om Korahs uppror skall läggas ovanpå upproret mot Josuas budskap om det utlovade landet. Det upproret ägde rum i Kadesh, och både Kadesh och Korahs uppror utgör Sjundedagsadventismens uppror vid söndagslagen. Korah och de 250 män som frambar rökelse förebildade de 25 män som tillbad solen i Hesekiel 8. De äldste männen i Hesekiel åtta representerar den fjärde av fyra tilltagande styggelser, vilka fullbordas i Jerusalem, symbolen för Guds kyrka.

Den första styggelsen är avundenes bild, den andra är dolda kamrar, den tredje är gråt över Tammuz, och därefter böjer de 25 männen sig ner för solen. Sedan identifierar kapitel nio dem som suckar och ropar över styggelserna, framställda i kapitel åtta. De som suckar och ropar blir förseglade av ängeln som stiger upp från öster. En ängel är ett sändebud och representerar ett budskap.

Beseglingsbudskapet från öster är östanvindens budskap, vilket är Islams budskap. När de etthundrafyrtiofyra tusen har blivit beseglade, börjar de fördärvande änglarna sitt verk, just där den yttre profetiska linjen lär att ”nationellt avfall följs av nationell undergång”. Innan domen fullbordas över dem som representeras av Korah, förs rebellerna utanför Jerusalem. De ogudaktiga avlägsnas från Jerusalem, ty det är inte de rättfärdiga som flyr från Jerusalem.

Och anden lyfte upp mig och förde mig till den östra porten i Herrens hus, den som vetter mot öster; och se, vid portens ingång stod tjugufem män. Bland dem såg jag Jaasanja, Asurs son, och Pelatja, Benajas son, folkets furstar.

Då sade han till mig: Människobarn, dessa är de män som tänker ut ondska och ger onda råd i denna stad, de som säger: Tiden är inte nära; låt oss bygga hus. Denna stad är grytan, och vi är köttet.

Profetera därför mot dem, profetera, du människobarn. Och Herrens Ande föll över mig och sade till mig: Tala. Så säger Herren:

Så har ni sagt, Israels hus; ty jag känner de tankar som stiger upp i ert sinne, var och en av dem. Ni har förökat era slagna i denna stad och fyllt dess gator med slagna. Därför säger Herren Gud så: Era slagna, som ni har lagt mitt i den, de är köttet, och denna stad är kitteln; men er skall jag föra ut ur dess mitt. Ni har fruktat svärdet, och svärd skall jag låta komma över er, säger Herren Gud. Och jag skall föra er ut ur dess mitt och ge er i främlingars hand och verkställa domar ibland er. För svärd skall ni falla; vid Israels gräns skall jag döma er, och ni skall inse att jag är Herren. Denna stad skall inte vara er kittel, och ni skall inte vara köttet mitt i den; vid Israels gräns skall jag döma er. Och ni skall inse att jag är Herren; ty ni har inte vandrat efter mina stadgar och inte verkställt mina domar, utan har handlat efter sederna hos de hednafolk som bor runt omkring er.

Och det skedde, medan jag profeterade, att Pelatja, Benajas son, dog. Då föll jag ner på mitt ansikte och ropade med hög röst och sade: Ack, Herre Gud! Vill du göra en fullständig ände på Israels kvarleva? Heseziel 11:1–13.

Jerusalem renas vid söndagslagen, när vetet skiljs från ogräset. De män som representeras av de 25, eller Koras 250, förs utanför, till Jerusalems ”gräns”, för att dö. 25 är talet på de präster som tjänstgjorde under en vecka, och när det symboliseras genom det tiodubbla talet 250, representerar det den världsvida kyrkan, ty tio är en symbol för världsvid. Den kämpande kyrkan definieras som den kyrka som består av vete och ogräs, och den triumferande kyrkan representerar den kyrka som enbart är vete.

”Har Gud ingen levande församling? Han har en församling, men det är den stridande församlingen, inte den triumferande församlingen. Vi beklagar att det finns bristfälliga medlemmar, att det finns ogräs bland vetet. Jesus sade: ’Himmelriket är likt en man som sådde god säd i sin åker; men medan människorna sov, kom hans fiende och sådde ogräs bland vetet och gick sin väg. ... Då kom husbondens tjänare fram och sade till honom: Herre, var det inte god säd du sådde i din åker? Varifrån kommer då ogräset? Han svarade dem: En ovän har gjort detta. Tjänarna sade då till honom: Vill du att vi går och samlar ihop det? Men han sade: Nej, så att ni inte, när ni samlar ihop ogräset, rycker upp också vetet med det. Låt båda växa tillsammans fram till skörden; och vid skördetiden skall jag säga till skördemännen: Samla först ihop ogräset och bind det i knippen för att bränna upp det; men vetet skall ni samla in i min lada.’

”I liknelsen om vetet och ogräset ser vi orsaken till att ogräset inte skulle ryckas upp; det var för att inte vetet skulle ryckas upp tillsammans med ogräset. Mänskliga åsikter och mänskligt omdöme skulle begå allvarliga misstag. Men hellre än att ett misstag begås och ett enda vetestrå rycks upp, säger Mästaren: ’Låt båda växa tillsammans till skörden’; då skall änglarna samla bort ogräset, som skall bestämmas till förstörelse. Fastän det i våra församlingar, som gör anspråk på att tro den framåtskridande sanningen, finns sådana som är felande och vilsefarande, som ogräs bland vetet, är Gud långmodig och tålig. Han tillrättavisar och varnar de vilsefarande, men Han fördärvar inte dem som länge är om att lära den läxa Han vill lära dem; Han rycker inte upp ogräset ur vetet. Ogräs och vete skall växa tillsammans till skörden; när vetet når sin fulla växt och utveckling, kommer det, på grund av sin karaktär när det mognat, att fullständigt skiljas från ogräset.

”Kristi kyrka på jorden kommer att vara ofullkomlig, men Gud förgör inte sin kyrka på grund av dess ofullkomlighet. Det har funnits och kommer att finnas sådana som är uppfyllda av nit utan kunskap, som vill rena kyrkan och rycka upp ogräset ur vetets mitt. Men Kristus har gett särskilt ljus om hur man skall handla med dem som felar och med dem som är oomvända i kyrkan. Kyrkans medlemmar skall inte vidta några ryckvisa, nitiska, förhastade åtgärder för att utesluta dem som de kan anse vara bristfälliga i karaktären. Ogräs kommer att visa sig bland vetet; men att rensa bort ogräset på annat sätt än på Guds förordnade sätt skulle göra större skada än att låta det vara. Medan Herren för in i kyrkan dem som är verkligt omvända, för Satan samtidigt personer som inte är omvända in i dess gemenskap. Medan Kristus sår den goda säden, sår Satan ogräset. Två motsatta inflytelser utövas ständigt på kyrkans medlemmar.

Den ena inflytelsen verkar för kyrkans rening, och den andra för Guds folks fördärv.”
Testimonies to Ministers, 45, 46.

De ogudaktiga förs ut utanför Jerusalem för att förgöras. De avlägsnas vid skördetiden, som också är den tid då vetet har mognat, ty det är då som vetet samlas in såsom förstlingskärven av de två pingstbröden som viftas inför Herren. Skörden av vetets förstlingsfrukt är ett särskilt ämne i den bibliska profetian. Åtskillnaden mellan vetet och ogräset behandlar just detta ämne, och många av Kristi liknelser utpekar detta synnerligen betydelsefulla profetiska kännemärke.

”Återigen lär dessa liknelser att det inte skall finnas någon provotid efter domen. När evangeliets verk är fullbordat, följer omedelbart åtskillnaden mellan de goda och de onda, och varje klass’ öde är för evigt fastställt.” Christ’s Object Lessons, 123.

Veteoffret är de etthundrafyrtiofyra tusen, och den tredje ängeln skiljer vetet från ogräset.

”Därefter såg jag den tredje ängeln. Min medföljande ängel sade: ’Fruktansvärt är hans ord, förfärlig är hans mission. Han är den ängel som skall skilja vetet från ogräset och försegla eller binda vetet för den himmelska ladan.’ Dessa ting bör uppta hela sinnet, hela uppmärksamheten. Återigen visades jag nödvändigheten av att de som tror att vi har det sista nådebudskapet skall vara avskilda från dem som dagligen tar emot eller insuper nya villfarelser. Jag såg att varken unga eller gamla bör besöka sammankomsterna hos dem som är i villfarelse och mörker. Ängeln sade: ’Låt sinnet upphöra att dröja vid sådant som inte är till någon nytta.’” Manuscript Releases, volym 5, 425.

Den tredje ängeln förseglar vetet och skiljer också vetet från ogräset. Den tredje ängeln representerar söndagslagen, vilket är den tidpunkt då de 25 männen, som representerar ledarskapet för den laodiceiska sjundedagsadventistkyrkan, förs utanför Jerusalem och döms. Vid den tidpunkten förvandlas den kämpande församlingen till den triumferande församlingen.

”Verket går snart mot sitt slut. Medlemmarna i den kämpande församlingen som har visat sig trogna skall bli den triumferande församlingen. När jag ser tillbaka på vår tidigare historia, efter att ha följt varje steg i framåtskridandet fram till vår nuvarande ställning, kan jag säga: Prisa Gud! När jag ser vad Gud har verkat, fylls jag av förundran och av förtröstan på Kristus som Ledare. Vi har ingenting att frukta för framtiden, utom om vi glömmer den väg Herren har lett oss, och hans undervisning i vår tidigare historia.” General Conference Bulletin, 29 januari 1893.

Det profetiska ämnet om skiljandet av ogräset från vetet är ett huvudämne i Bibelns profetia. Kristi rening av templet är en illustration av detta verk; höjdpunkten inträffar vid söndagslagen, ty där ser vi dem som skulle dömas föras till Jerusalems gräns för att dö.

”När Jesus började sin offentliga tjänst, renade han templet från dess sakrilegiösa vanhelgelse. Bland de sista handlingarna i hans tjänst var den andra reningen av templet. Så framställs i det sista verket för världens varning två särskilda kallelser till församlingarna. Den andre ängels budskap är: ’Fallet, fallet är det stora Babylon, därför att hon har gett alla folk att dricka av sin otukts vredes vin’ (Uppenbarelseboken 14:8). Och i det höga ropet i den tredje ängels budskap hörs en röst från himlen säga: ’Gå ut från henne, mitt folk, så att ni inte blir delaktiga i

hennes synder och inte får del av hennes plågor. Ty hennes synder har nått ända upp till himlen, och Gud har kommit ihåg hennes missgärningar' (Uppenbarelseboken 18:4, 5).”
Selected Messages, bok 2, 118.

Församlingen av vete och ogräs består intill söndagslagskrisen, då ogräset avlägsnas, inte genom mänsklig kraft, utan genom den tredje ängeln — vilken representerar söndagslagen, men också budskapet om det sena regnet, som då sväller till ett högt rop. Ogräset är ett inslag i det profetiska vittnesbördet, liksom vetet. Guds försyn sträcker sig fram till söndagslagen, och den tredje ängeln renar templet för andra gången. Han renade det den 22 oktober 1844, och den andra tempelreningen är söndagslagen.

Historiens yttre element som leder fram till söndagslagen är ett huvudinslag i den triumferande församlingens vittnesbörd, liksom ogräset, vetet och sammanbindandet av de två klasserna. Uppenbarelsebokens avslutande budskap är de tre änglarnas budskap, och de skiljer åt och sammanbinder de två klasserna, men det är viktigt att se att syster White identifierar att dessa ”avslutande budskap” ”mognar skörden”. Det avslutande budskap som mognar skörden är det sena regnet, och det är den eld som binder de 250 männen ”som kärvar för förstörelsens eldar”.

”För Johannes öppnades scener av djupt och gripande intresse i församlingens erfarenhet. Han såg Guds folks ställning, faror, strider och slutliga befrielse. Han återger de avslutande budskap som skall mogna jordens skörd, antingen som kärvar för den himmelska ladan eller som risknippen för förintelsens eldar. Ämnen av yttersta vikt uppenbarades för honom, särskilt för den sista församlingen, för att de som skulle vända sig från villfarelse till sanning måtte undervisas om de faror och strider som låg framför dem. Ingen behöver vara i mörker angående vad som skall komma över jorden.” The Great Controversy, 341.

Hans rening av templet åskådliggörs också genom arbetet hos den Smutsborsteman som Johannes Döparen presenterade som den som följde efter hans tjänst. Det är han som sopar ut skräpet i Millers dröm.

”Herren står i begrepp att uppenbara skillnaden mellan de rättfärdiga och de ogudaktiga; ty hans ’kastskovel’ är i hans hand, och han skall noggrant rena sin tröskplats och samla sitt vete i sin lada; men agnarna skall han bränna upp i en eld som aldrig utsläcks.” Review and Herald, 8 november 1892.

Jesaja åberopas av syster White, när hon fastslog att Herren år 1849 för andra gången hade räckt ut sin hand för att samla kvarlevan av sitt folk, och Jesaja och syster White identifierar den slutliga samlingen av de etthundrafyrtiofyra tusen. Samlingsprocessen inbegriper skingringen och samlingen, framställda som den första besvikelsen, vilken leder till samlingen vid slutet av en dröjsmålstid. Var och en av dessa beståndsdelar i de etthundrafyrtiofyra tusens besegling är ett särskilt ämne i den bibliska profetian. Den yttre historia som Herren använder som sitt redskap för att föra synden till dess avslutning återges i Daniel 11:11; och den slutliga samlingen återfinns i Jesaja 11:11; och slutet på dröjsmålstiden återfinns i Uppenbarelseboken 11:11 och åtskiljandet av vetet och ogräset vid söndagslagen är förlagt till Heseziel 11:11:

Denna stad skall inte vara er gryta, och ni skall inte vara köttet mitt i den; utan jag skall döma er vid Israels gräns. Hesekiel 11:11.

I Joel avskärs det ”nya vinet” från de gamla åldermännen, vilka skulle vara helgedomens väktare. Midnattsropets budskap är Joels nya vin, och den eld som kommer ned vid söndagslagen har förebildats genom pingstelden. Den elden representerar ett budskap, vilket är det nya vinet, men den är också det budskap som förgör de 250 män som frambar rökelse. Den laodikeiska sjundedagsadventistkyrkan upphör vid söndagslagen, ty det är då elden utgjuts utan mått och den förgör de 250 män som frambar rökelse; den förgör därför deras gudstjänstsystem.

Om Sjundedagsadventistsamfundet vore troget vid söndagslagen, skall Förenta staternas regerings makt och myndighet stänga det. Om det är otroget, kommer det helt enkelt att byta namn till Förstadagsadventistsamfundet eller någon annan nära efterbildning. Vare sig rättfärdigt eller orättfärdigt går Sjundedagsadventistsamfundet inte längre än till söndagslagen. Det profetiska vittnesbördet visar att adventismen förkastade budskapet om de gamla stigarna vid 9/11, och dessa gamla stigar leder till den stängda dörren vid söndagslagen. De 25 männen framställdes i Hesekiels avsnitt genom ”Jaasanja, Assurs son, och Pelatja, Benajas son, folkets furstar.”

Deras namn bekänner Guds folks kännetecken, men det är endast en bekännelse. Jaasanja betyder Gud hör, och han är son till Asur, vilket betyder att hjälpa och beskydda. Syster White säger att de 25 männen skulle vara väktarna, såsom detta framställs genom ”Asur”. Hans son bekänner sig ”höra” Gud, men han tillhör den klass som, fastän de ser, inte ser, och fastän de hör, inte hör. Pelatja betyder räddad av Gud, och hans fader ”Benaja” betyder Gud har byggt. När Hesekiel hade avslutat sitt varnande budskap dog Pelatja.

Denna stad skall inte vara er kittel, och ni skall inte vara köttet mitt i den; utan jag skall döma er vid Israels gräns. Och ni skall inse att jag är Herren; ty ni har inte vandrat efter mina stadgar och inte verkställt mina domar, utan har handlat efter sederna hos hednafolken som bor runt omkring er. Och det skedde, medan jag profeterade, att Pelatja, Benajas son, dog. Då föll jag ner på mitt ansikte och ropade med hög röst och sade: Ack, Herre Gud! Skall du göra en fullständig ände på Israels kvarleva? Hesekiel 11:11–13.

Pelatja dog vid Hesekiels höga rop. Vetet dog på gatan den 18 juli 2020, till uppfyllelse av Uppenbarelseboken elva. Vetet är Mose och Elia, den förste författaren av Guds Ord, och löftet om att Elia skall komma utgör den sista utsagan i Gamla testamentet. Alfa och Omega blir dräpta på gatan i Sodom och Egypten, men de uppstår igen år 2024, såsom framställs i Uppenbarelseboken 11:11. Medan de var döda, glädde sig Sodom och Egypten. Hesekiel förlägger Pelatjas död till kvarlevans tid när han säger: ”Ack, Herre Gud! Skall du göra en fullständig ände på Israels kvarleva?” Sodom är Sjundedagsadventistsamfundet i kvarlevans tid, enligt Jesaja.

Hör, ni himlar, och lyssna, du jord; ty Herren har talat: Jag har fött upp och upphöjt barn, men de har gjort uppror mot mig. Oxen känner sin ägare, och åsnan sin herres krubba; men Israel känner ingenting, mitt folk förstår intet.

Ve det syndiga folket, ett folk tyngt av missgärning, en säd av ogärningsmän, barn som handlar fördärvligt! De har övergett Herren, de har väckt Israels Helige till vrede, de har vänt sig bort

och dragit sig tillbaka. Varför skulle ni slås mer? Ni kommer bara att fortsätta göra uppror. Hela huvudet är sjukt, och hela hjärtat är kraftlöst. Från fotsulan ända upp till huvudet finns inget friskt i det, bara sår och blåmärken och variga bölder; de har inte blivit rengjorda, inte blivit ombundna, inte blivit mjukade med olja. Ert land ligger öde, era städer är uppbrända i eld; ert land förtärs av främlingar inför era ögon, och det ligger öde, såsom omstörtat av främlingar. Och dottern Sion är kvar såsom en hydda i en vingård, såsom ett vaktskjul i ett gurfält, såsom en belägrad stad.

Om Herren Sebaot inte hade lämnat kvar åt oss en mycket liten kvarleva, skulle vi ha varit som Sodom, vi skulle ha liknat Gomorra. Hör Herrens ord, ni Sodoms furstar; lyssna till vår Guds lag, ni Gomorras folk. Jesaja 1:2–10.

Mose och Elia dödas i Sodom och Egypten under kvarlevans period. Egypten är en symbol för fördärvad statskonst och Sodom för fördärvad kyrkokonst. Pelatja, Benajas son, dör vid söndagslagen, vilken Jesaja sammanför med den bibliska förbittringens dag, som antingen är 1863 eller söndagslagen. Pelatja, Benajas son, representerar en förfalskning av dem som verkligen hör Guds ord. Under kvarlevans tid dödas de som representeras av Mose och Elia och uppväcks därefter. Den uppståndelsen började med en röst i öknen i juli 2023. Från 2024 har den slutliga åtskillnaden mellan vetet och ogräset varit i gång.

Vid söndagslagen kommer Sjundedagsadventistsamfundet att inse att det är förlorat.

Denna stad skall inte vara er kittel, och ni skall inte vara köttet i dess mitt; utan jag skall döma er vid Israels gräns. Och ni skall inse att jag är Herren; ty ni har inte vandrat efter mina stadgar, inte heller verkställt mina domar, utan har handlat efter sederna hos hednafolken som bor runt omkring er. Och det skedde, medan jag profeterade, att Pelatja, Benajas son, dog. Hesekiel 11:11–13.

Pelatjas död, vars namn betyder räddad av Gud, betyder i sammanhanget utlämnad åt döden, vid samma tidpunkt då arbetarna i elfte timmen befrias ur nordlandskungens hand i Daniel elva, vers fyrtioett. Pelatja utlämnas i nordlandskungens hand vid söndagslagen. Pelatja, Benajas son, betyder ”det som Gud har byggt”. Just vid den punkt då Gud återigen har byggt ett tempel, att upphöja som den triumferande församlingen vid söndagslagen, utlämnas de som representeras av Pelatja åt döden, ty i stället för att delta i arbetet med att bygga upp de gamla ödeplatserna byggde de sig själva Tobias grav. Pelatja representerar Jesajas huvud till fot, en kropp som helt och hållet är nedtyngd av synd. Den kroppen är den laodiceiska sjundedagsadventistiska kyrkan vid avslutningen av fyra generationer av tilltagande uppror, vilket Jesaja uttrycker som ett stegrat uppror när han säger: ”gören allt mer uppror”. I den slutliga prövningsprocess som började 2024 är vetet dött i tre och en halv dagar och uppstår sedan, varvid de skall veta att Herren är Gud.

Därför profetera och säg till dem: Så säger Herren Gud: Se, mitt folk, jag skall öppna era gravar och låta er komma upp ur era gravar och föra er in i Israels land. Och ni skall inse att jag är Herren, när jag har öppnat era gravar, mitt folk, och fört er upp ur era gravar. Och jag skall lägga min Ande i er, och ni skall leva, och jag skall låta er bo i ert eget land; då skall ni inse att jag, Herren, har talat det och fullbordat det, säger Herren. Hesekiel 37:12–14.

Det förfalskade prästerskapet, som representeras av de 25 vid söndagslagen, skall då veta att Herren är Gud. Vetet vet att Herren är Gud år 2024, och ogräset vaknar upp till den kunskapen vid söndagslagen, när det är för sent. Perioden börjar med en grav och en uppståndelse och slutar med en grav och ingen uppståndelse. Vetet i början känner Gud, när Han uppfyller uppståndelsen i Uppenbarelsboken elva, och ogräset vet det vid söndagslagens jordbävning i samma kapitel. Mellan dessa två vägmärken för den sena regnets provningsprocess båda klasserna till mognad för skörden.

Joels budskap är vingårdens sång, men den första fråga det väcker är huruvida människor kan känna igen de yttersta dagarna genom de förra dagarna. De "gamla männen" i Joel kunde inte göra det, ty när väckningsropet ljuder vid midnatt blir de avskurna – utspydda ur Herrens mun, just där jordens vilddjur öppnar sin mun för att tala, vilket också är där Bileams åsna talade och där Johannes Döparens far talade.

Domen över de "gamla forntida männen" grundar sig på frågan om detta har skett i era fäders dagar? Avsnittet inleds med orden: "Hör detta." Därefter framläggs två vittnen, det ena bestående av fyra generationer av män och det andra av fyra slag av insekter. Sedan väcks de vid Midnattsropet, endast för att finna att de blir förbisedda såsom Guds utvalda förbundsfolk. De blir inte förbisedda därför att de inte hade något vin; de blir förbisedda därför att de har fel vin. I liknelsen om de tio jungfrurna är Joels nya vin olja.

Deras frälsning ställs i fråga utifrån huruvida de tar emot den sena regnets budskaps "nya vin". De "gamla och ålderstigna männen" framställs också av Jesaja som "Efraims drinkare", och Efraim finns inte representerad bland de beseglade i Uppenbarelsboken sju. Han ersätts av sin broder Manasse. Det är svårt att finna en mer ogudaktig kung än Manasse, men han ersätter Efraims drinkare.

"Den grupp som inte känner sorg över sitt eget andliga förfall och inte sörjer över andras synder, kommer att lämnas utan Guds sigill. Herren ger sina budbärare, männen med slaktvapen i sina händer, befallningen: 'Gå efter honom genom staden och slå: skona inte med ert öga och visa ingen medlidande: dräp fullständigt gamla och unga, både jungfrur och små barn och kvinnor; men kom inte nära någon man på vilken märket är; och börja vid Min helgedom. Då började de med de gamla männen som var framför huset.'"

"Här ser vi att församlingen — Herrens helgedom — var den första att känna slaget av Guds vrede. De äldste männen, de åt vilka Gud hade gett stort ljus och som hade stått som väktare över folkets andliga intressen, hade svikit det förtroende som anförtrotts dem. De hade intagit den ståndpunkten att vi inte behöver vänta oss underverk och den tydliga uppenbarelsen av Guds kraft såsom i forna dagar. Tiderna har förändrats. Dessa ord stärker deras otro, och de säger: Herren skall varken göra gott eller göra ont. Han är alltför barmhärtig för att hemsöka sitt folk med dom. Så är 'Frid och trygghet' ropet från män som aldrig mer skall höja sin röst som en basun för att visa Guds folk deras överträdelser och Jakobs hus deras synder. Dessa stumma hundar som inte ville skälla är de som får känna den rättvisa hämnden från en förtörnad Gud. Män, jungfrur och små barn förgås alla tillsammans."

”De styggelser för vilka de trogna suckade och ropade var allt som kunde urskiljas av ändliga ögon, men de allra värsta synderna, de som väckte den rene och helige Gudens nitälskan, var inte uppenbarade. Den store Hjärtats rannsakar känner varje synd som i hemlighet begås av dem som verkar orättfärdighet. Dessa personer kommer att känna sig trygga i sina bedrägerier och säger, på grund av Hans långmodighet, att Herren inte ser, och handlar sedan som om Han hade övergivit jorden. Men Han skall avslöja deras hyckleri och inför andra blotta de synder som de så omsorgsfullt dolde.

”Ingen överlägsenhet i rang, värdighet eller världslig visdom, ingen ställning i heligt ämbete, skall bevara människor från att offra principen, när de lämnas åt sina egna bedrägliga hjärtan. De som har ansetts vara värdiga och rättfärdiga visar sig vara anförare i avfall och föredömen i likgiltighet och i missbruket av Guds nådegåvor. Deras ondaandel skall Han inte längre tåla, och i sin vrede far Han fram med dem utan barmhärtighet.

”Det är med motvilja som Herren drar tillbaka sin närvaro från dem som har blivit välsignade med stort ljus och som har känt ordets kraft i tjänsten för andra. De var en gång Hans trogna tjänare, gynnade med Hans närvaro och ledning; men de avföll från Honom och ledde andra vilse, och därför kommer de under det gudomliga misshag.” Testimonies, volym 5, 211, 212.

Joel talar till ledarskapet i den laodiceiska sjundagsadventistkyrkan när han identifierar de ”gamla männen”, men Joel talar också till de olärda, såsom Jesaja benämner dem som står i kontrast till de lärda. Joel talar till de forntida män som böjer sig inför solen i Hesekiels åttonde kapitel och som är de första att dömas i det nionde kapitlet. Han vänder sig också till lekmännen i den laodiceiska sjundagsadventistkyrkan när han säger: ”Hören detta, I gamle män, och lyssnen, alla I landets invånare.”

De tjugofem männen i kapitel åtta befinner sig vid söndagslagen, där de böjer sig för solen med ryggen vänd mot helgedomen. De är ett ”tionde” av de tvåhundra femtio uppror, de som stod tillsammans med Korach, Datan och Abiram. De tjugofem männen är en symbol för det uppror som upprepades, enligt den inspirerade undervisningen, år 1888, vilket förebildade upproret hos ledarskapet i den laodiceiska sjundagsadventistkyrkan vid 11 september, ända fram till söndagslagen. De representerar ett ”tionde” av uppror under exakt samma tidsperiod som Jesaja i kapitel sex identifierar de visa som ett ”tionde”, som har substans inom sig.

Joel är tillkännagivandet till adventismen, att deras prövotid är avslutad, ty de har fyllt sin prövotids bägare med synd, och fullheten framställs såsom sjukdom från deras huvud ända till deras tår, vilket visar att budskapet om det sena regnet har avskurits från deras munnar. Jesaja beskriver samma verklighet i det tjugonionde kapitlet.

Stanna upp och häpna; ropa ut och skria: de är druckna, men inte av vin; de raglar, men inte av starka drycker. Ty Herren har utgjutit över er en ande av djup sömn och tillslutit era ögon; profeterna och era styresmän, siarna, har han övertäckt. Och all syn har för er blivit såsom orden i en förseglad bok, vilken man räcker åt en som är lärd och säger: ”Läs detta, jag ber dig”; men han säger: ”Jag kan inte, ty den är förseglad.” Och boken räcks åt en som inte är lärd och man säger: ”Läs detta, jag ber dig”; men han säger: ”Jag är inte lärd.”

Därför sade Herren: Eftersom detta folk nalkas mig med sin mun och ärar mig med sina läppar, men håller sitt hjärta långt ifrån mig, och deras fruktan för mig är inlärdd efter människobud, därför, se, skall jag åter göra ett förunderligt verk bland detta folk, ja, ett förunderligt verk och ett under; ty deras visas visdom skall förgås, och deras förståndigas förstånd skall döljas. Ve dem som söker att djupt dölja sina rådslag för Herren, och vilkas gärningar sker i mörkret, och som säger: Vem ser oss? och vem känner oss? Er omkastning av allting skall sannerligen aktas såsom krukmakarens lera. Skall då verket säga om honom som gjorde det: Han har inte gjort mig? eller skall det som blivit format säga om honom som formade det: Han har inget förstånd? Jesaja 29:9–16.

De visas ”förstånd” grundar sig på upplåsandet av Guds profetiska ord. De som har blivit utbildade i adventismens fördärvade institutioner kan inte läsa profetians bok, och de anklagar Gud för att inte ha något förstånd. När profetian upplåts kan de inte förstå den, och därför anklagar de Gud för att vara den som saknar förstånd, och därmed vänder de upp och ner på allting. Adventismens lärda och olärda kan inte förstå den profetia som upplåts strax innan nådatiden avslutas, och Joels bok befäller de ”gamla männen” att höra, men de är en klass som, fastän de hör, inte hör, och fastän de ser, inte ser.

Själva hjärtat i deras uppror kommer till uttryck i deras oförmåga att erkänna Kristus som den förste och den siste. Detta är sammanhanget i det kapitel där frågan ställs: ”Har sådant skett i era dagar eller ens i era fäders dagar?”

Har det någonsin funnits en tid i era fäders historia då ett folk vaknar vid midnattsropet, endast för att finna att de är oförståndiga jungfrur? De ”gamla männen” befalls att ”vakna”, liksom milleriterna vid lägermötet i Exeter år 1844. Liknelsen om de tio jungfrurna är liknelsen om adventfolkets erfarenhet, vilken uppfylldes in i minsta bokstav i milleriternas historia och åter skall uppfyllas in i minsta bokstav i de yttersta dagarna. Laodiceiskt sjundedagsadventisms oförmåga att inse att deras kyrkas grundläggande historia upprepas i de yttersta dagarna understryker den profetiska princip som är nyckeln som låser upp det profetiska budskapet. Den är inte endast den bibliska regeln, utan också själva hjärtat i uppenbarelsen av Jesu Kristi karaktär, vilken förseglas upp just innan nådatiden avslutas.

Joel frågar: ”Har detta skett i era dagar, eller också i era fäders dagar?” Eller man skulle kunna fråga: ”Fanns det i era fäders dagar en prövningsprocess som skilde ett folk under det nya förbundet från ett folk under det gamla förbundet?” Det gjorde det, och skilsmässan åstadkoms genom det profetiska budskap som i liknelsen framställs som olja. ”Har detta skett i era dagar eller i era fäders dagar” identifierade omedelbart att det som hände i deras fäders dagar var ett uppvaknande efter fyra generationer av tilltagande förstörelse, såsom detta framställs genom befallningen att låta budskapet gå ut över fyra generationer och genom de fyra insekterna av tilltagande förstörelse. Joel är tillkännagivandet av dom över en avfällig och apostatisk kyrka vid midnattsropet. Ingen kyrka i den heliga historien har stått emot större ljus än Sjundedagsadventistsamfundet. Symbolen för den typen av uppror mot sanningen framställs av ”Kapernaum”.

Vi kommer att fortsätta i nästa artikel.

"I Kapernaum bodde Jesus under mellantiderna av sina resor fram och tillbaka, och det kom att bli känt som »hans egen stad«. Den låg vid Galileiska sjöns stränder och nära gränserna till den vackra Gennesaretslätten, om inte rent av på den." Den store Mästaren, 252.

”Bland dem som bekänner sig vara Guds barn, hur litet tålamod har inte visats, hur många bittra ord har inte uttalats, hur mycket fördömelse har inte riktats mot dem som inte tillhör vår tro. Många har betraktat dem som tillhör andra kyrkor som stora syndare, fastän Herren inte ser på dem på detta sätt. De som ser så på medlemmarna i andra kyrkor behöver ödmjuka sig under Guds mäktiga hand. Dem som de fördömer kan ha haft endast litet ljus, få tillfällen och förmåner. Om de hade haft det ljus som många av medlemmarna i våra kyrkor har haft, kunde de ha gjort långt större framsteg och bättre ha företrätt sin tro inför världen. Om dem som berömmar sig av sitt ljus och ändå underlåter att vandra i det säger Kristus: ’Men jag säger er: Det skall på domens dag bli lindrigare för Tyrus och Sidon än för er. Och du, Kapernaum [sjundedagsadventister, som har haft stort ljus], som är upphöjd ända till himlen [i fråga om förmåner], skall störtas ner i helvetet; ty om de kraftgärningar som har blivit gjorda i dig hade blivit gjorda i Sodom, så skulle det ha stått kvar än i dag. Men jag säger er att det på domens dag skall bli lindrigare för Sodoms land än för dig.’ Vid den tiden svarade Jesus och sade: ’Jag tackar dig, Fader, himlens och jordens Herre, därför att du har dolt detta för de visa och kloka [i deras egen uppskattning] och uppenbarat det för späda barn.’”

”Och nu, eftersom ni har gjort allt detta, säger Herren, och jag talade till er, tidigt uppe och talande, men ni hörde inte; och jag kallade på er, men ni svarade inte; därför skall jag göra med detta hus, som är uppkallat efter mitt namn och som ni förtröstar på, och med den plats som jag gav åt er och åt era fäder, såsom jag har gjort med Shilo. Och jag skall kasta bort er från mitt ansikte, såsom jag har kastat bort alla era bröder, hela Efraims säd.”

”Herren har upprättat bland oss institutioner av stor betydelse, och de skall förvaltas, inte såsom världsliga institutioner förvaltas, utan efter Guds ordning. De skall ledas med blicken odelat fäst vid hans ära, för att förlorade själar på allt sätt må bli frälsta. Till Guds folk har Andens vittnesbörd kommit, och ändå har många inte tagit akt på tillrättavisningar, varningar och råd.

”Hör nu detta, ni dåraktiga folk, utan förstånd, som har ögon men inte ser, som har öron men inte hör: Skulle ni inte frukta mig? säger Herren. Skulle ni inte bäva inför mitt ansikte, jag som har satt sanden till havets gräns, en evig gräns som det inte kan överskrida? Och fastän dess vågor häver sig, förmår de ändå inte segra; fastän de dånar, kan de ändå inte gå över den. Men detta folk har ett avfalligt och upproriskt hjärta; de har fallit av och gått sin väg. De säger inte i sitt hjärta: Låt oss nu frukta Herren, vår Gud, han som ger regn, både höstregn och vårregn, i deras tid; han bevarar åt oss skördens fastställda veckor. Era missgärningar har vänt bort detta, och era synder har hållit det goda borta från er.... De skipar inte rätt åt den faderlöses sak, och ändå har de framgång; den nödställdes rätt skipar de inte. Skulle jag inte hemsöka för sådant? säger Herren. Skulle inte min själ hämnas på ett sådant folk som detta?”

”Skall Herren nödgas säga: ’Bed du inte för detta folk, och upplyft varken rop eller bön för dem, och vädja inte till mig; ty jag skall inte höra dig?’ ’Därför har regnskurarna hållits tillbaka, och något vårregn har inte fallit.... Skall du då inte hädanefter ropa till mig: Min fader,

du är min ungdoms ledare?”” Review and Herald, 1 augusti 1893.